

Jeg gik i marken og vogtede får

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1842

Melodi: Carl Nielsen, 1927

Jeg gik i marken og vogtede får
slog min harpe i skyggen af palmer,
glad som en fugl i den fagreste vår
hopped rundt jeg og nynnede på salmer.

Da kom der bud fra min fader som bedst:
Skynd dig hjem, klæd dig på, kom til gilde!
Seeren siger, der fattes en gæst,
det er dig, kom nu ikke for silde!

Rødmusset blev jeg da mere end før,
som en fugl, som en vind var jeg hjemme,
blegnede kun flygtig ved højloftsdør,
da jeg hørte de vældiges stemme.

Bæger af guld med den skummende vin
rakte seeren brat mig i salen,
salved mit hoved med olie fin
som en dug over græsset i dalen.

Mange i salen så skævt til mit held
ikke vidste dog nogen min lykke,
lønlige udspang der i barmen et væld,
som en kilde i palmernes skygge.

Kongeligt blev da mit sind og min hu,
for min hjord turde alting jeg vove,
løver og bjørne, dem trodsed jeg nu,
trodsed mer, trodsed falskhed ved hove.

Goliath praled med hjelm og med skjold,
imod ham så jeg ud som græshoppen,
dog med min slynge jeg fældte den trolde,
skilte godt også hoved fra kroppen.

Træde jeg måtte fuld mødige fjed
over stok, over sten, i det øde,
før jeg fik kronen at fryde mig ved,
under den måtte hjertet end bløde.

Konge dog blev jeg, navnkundig som få,
i Jerusalem godt blev jeg hjemme,
og medens troner på jorderig stå,
Davids-harpen går aldrig i glemme.